

можеше да утиши смущенныя своя мысли, но остана полна со страхъ и сумненіе, предъ того непознатаго, и боеше се да изяви смущеніе свое. Послѣдувай, рече Телемаху, да възблагодаришь любопытство мое. Телемахъ поче тако:

Ные имахме много време тихъ вѣтръ за да отидеме на Сицелию, но послѣ една темна морска буря покры небо отъ очи наши, и останахме покрыти въ одну долбоку ноцъ. Отъ великую виделину коя оставаше отъ свѣтканіе, согледахме и други корабли въ това бѣдствіе; и послѣ познахме да са Еніовии корабли: они бѣха за насъ толку страшни, колко и морскіи каменіе: познахъ тога, но яко късно, зацо распаленіе единыя несмысленны младости ме възбрани да разсуда сосъ цѣломудріе. Менторъ се показа въ тую бѣду не само постоянь и безстрашенъ, но и повесель отъ другъ путь: онъ ме ободри, и усещахъ че ми вдухнуваше одну ненадвиту силу. Оиъ правеше сосъ тишину сички повелѣнія, кога се кормчія смутеше: азъ му гозорехъ, любезный мой Менторе, зацо не щяхъ да послѣдовамъ твои совѣты! не самъ ли азъ нещастень да се увѣра на себѣ си, въ одну возрастъ въ кою нѣма чловѣкъ ни провидѣніе за напредъ, ни искусство на преминалоє време, ни умѣреніе за да се упази въ настоящая: Ахъ! ако се избавиме ные нѣкога отъ тья бури, азъ ще се боя отъ себе си като отъ найопаснаго моего врага, твоему совѣту само ще послѣдувамъ, о Менторе!

Менторъ насмѣянъ ми отговори: азъ не се грыжамъ да те обличимъ ради порока що го сотвори; довольно е че го познавашъ, онъ ще ти служи за другъ путь да будешъ по умѣренъ въ твои по-